

Kalemin Açtığı O Kale Kapısı

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 04 Haziran 2021

“Anlatarak bitiriyorum hayatımı
Bilmiyorum başka nasıl bitirilir bir hayat
Bir çiçek çizdim bu akşam avcuma
İsmi her şey koydum.
Simli ojeler sürdürdüm yalnızlıktan sıkıldığımdan.
Müsveddesi gibi şimdi tırnaklarım
Yıldızlı bir gecenin...”(Alıntı)

Düşlerdir muadili gecenin bazen koyusunda gözlerinin sevgilinin, aşka müptela bir şarkıdır şairin başkaldırdığı.

Mevsimlerdir kimi zaman yürek yakan:
Adeta çizik yeşil zeytin gibi
Sözcüklerdir hırpalanan yüreğin müdavimi.
Ve onca sarkıttır içine batan
Girift hüznün sefasını süren bir bilmece adeta
Yanıp sönen yıldızların eşliğinde
Mintanı mavidir illa ki gecenin
Kor hecelerde aşkla vals yapan hırpani bir varlık
Göğe dokunma arzusu onunki
Döşünde gecenin
Muteber bir esinti yüreği ısıklayan
Bazense mutluluk peşine düştüğü
İlla ki iskaladığı mevsim öncesi bir ön söz gibi
Yalayıp yuttuğu bunca kitap ne ki?
Dile gelmedikten sonra içindeki o seferi
Gölgelerden kaçarken köşe bucak
İşte yakalandığı illa ki hüznün ertesi şafak.

Ilıman bir iklimim ben ve düğmelerini ilikliyorum zamanın bazen sökülen yüreğimden dökülen serpintilerle besliyorum yorgun ruhumu.

Nazenindir benim gölgem.

Hem de şatafatlı bir yalnızlığım vardır elbet mabedim bilinmezsin seyrinde en çok da dünüm iken tüten

gözümde.

Sayacı mı ömrün?

Sefası mı aşkın?

Semazeni mi bilinmez?

Sadece dokurum ben ve okurum ve her d/okunduğumda huzur bulurum.

Dün ve önceki gün hep okudum içimin seyrüseferinde dikilen sözcükleri avuç avuç içtim ve bir fısıltı ile ansızın geldim kendime.

Elim ki hep kalem tutan.

Yüreğim ki yüksünmeden seven insanları.

Haşmetli bir sağanağa yakalandım zamanın birinde gecenin teninde düştüm yola düş kaydırağımdan zıpladım adeta görünmeyen yukarılarda bir zemine.

İşinin ehli idi insanlar bense sadece okuryazar ve bilemedim ben içine düştüğüm bu yazma aşkının beni defalarca dövüp de ıslak bir halı gibi yere sereceğini.

Yasaklıydım bir ömür mutluluğa ve kendimce mutlu olsam bile illa ki çaldılar hayallerimi ve bir gün anladım ki ben aslında kimsesizliğimle sözcüklerimi tokuştuyormuşum.

Mevsimlerden sonbahar.

Aylardan Ekim daha dün gibi ve işte kırmıştım şeytanın bacağını ve okumak nasıl bir erdemse anladım ki benim daha çok insana daha çok şey anlatmam lazımmış.

Bir tümce idim işin aslı ve yaldızlı yolunda ömrün yanıp sönen bir yıldızın kuyruğuna takılı bir gül olarak seyrüseferindeymişim bilinmez.

İçimdeki o dehliz.

Kaçamadığım bir hapisane.

Layıyla yaşamış olsam da kötüsü yokmuş benden hem.

Kötürüm olan düşlerim ve soytarı ölü nefsim ve bağdaş kurduğum bir hayal dünyası üstelik ta dört yaşından beri hayal kurmanın da fıyaskosu bildiğim zengin iç dünyam oysaki ben bir Hint fakiri gibi tutuşmuşum ve fakir sözcükleri peksimet tadında neşredip piştiği bir ocak misali aslında dünyanın da en zengin insanı olmaya kanat açmışım.

Zenginliğim illa ki sevmeye düşkünlüğüm.

Ziyaret ettiğim onca mekân ve insan...

En çok iman gücümle ayakta kaldığıma da kefilken...

Sürüklendiğim bir yol bazen saptığım tali yol sonunda kendimi kaybettiğim defalarca peşine düştüğüm bilinmezim ta kendisi iken içimde saklı bir ömür...

Hazan mahsulü olmak elbet değildi şiarım ve ben nasıl ki bir yaz çocuğuydum gel zaman git zaman müptelası olduğum yağmurların ve yağmurun gözünde bir damla yıkandığım hece hece ve ihbar ettiğim içimde saklı nice şifre ve bilmece.

Yükümse.

Yükümlülüğüm ve de.

En çok da hürmet ettiğim cihan bense çoktan pimi çekilmiş bir bomba hep de kendime patladığım ve ulaşı iken umudun bir köşede sefilce unutulduğum.

Bilinmezden önce.

Bilindikten sonra.

Bazense zifiri bir karanlık kıyıma uğradığım oysaki karanlıktı illa ki ihya eden elbet acıların zıfayı ve kıyama duracağımın da müjdecisi gerçi geri tepse de silah bazen.

Bir redif.

Bir rütbe.

Bir apolet.

Bir rozet.

Adıma basılmak üzere hazırlanmış sayısız kartvizit ve işte elimin tersiyle ittiğim dünya nimetleri dünyanın malı mülkü ne de olsa bendim tekeri arayışın.

Hüznümle sivrildiğim.

Yeri geldi mi coşkum bulaşan.

Bazen sönen feri neşemin.

Bazen salkım söğüt gezindiğim ama başımı asla eğmediğim bir o kadar her yanlış yaptığımda özür dilemeyi bir erdem bildiğim.

Mevsimin metruk hecelerinden firar ettim de geldim huzuruza.

Yalnızlığın bam teline basmaları ne ki hem üstelik ben sevdiğim ve yazdığım kadar mutlu ve kalabalığım...

Lafügüzaf ne de olsa neşri ve telaşı sevmelerin güme gitti günümüz insanının nezdinde ve işte bir ayırık otu olarak yaşar ve severken yazmanın da büyüsüdür gözlerimi kör eden.

Geceye inme inmeden.

Yalnızlığına nazar değmeden.

Sözlerle hemhal yüreğimi serdiğim.

Muhatap olduğum aslında kendim ve ulu Rabbim ve işte dokudukça ve d/okundukça büyüyor içimdeki ateş.

Bir nebze de olsa huzur duymak ve anlam olmak anlamlandırmak ve de...

Sürtüştüğüm içimdeki iklim.

Sataştığım sadece kendim ve dünüm.

Sızansa yürekten nice duygu ve hece.

Sızmadan masanın başında konfetiler yağdırdığım gecenin başından ve o yeşil filiz ki baş veren...

Baş eğmediğim bir düzen gerçi kurallara ve emirlere de illa ki itaat ettiğim yine de bir noktadan sonra farklı olduğumu tasdiklediğim.

Farz bilinen her şey.

Fay hattı elbet kâinatın bense kendi halinde bir yürek neferi ve anlamsızlığı hatta sessizliği bile anlamlandıran.

Kefesi yok işte yüreğimin.

İçine tıklandığım kafesin kapısı yok.

Kefende uyumak bazen acımı tetikleyen ve beyaz olmanın özeti ve masumiyetin de meali iken özümde sözümde bir olmanın verdiği o coşku ve huzur ve heyecan.

Hüznüme rakip çıkacak bir mevsimin peşindeyim ve eşelediğim toprak dolu zemin elbet kalemlle küredığım sevgimle suladığım yaşımla nemalandığım ve Allah yolunda yaşamamanın ta kendisi iken yazmanın verdiği huzur ve c/esaret ile yuvalanan sözcüklerden mütenasip dillere öykünüp aslında sevginin dili ile konuştuğum koca ömrün de hicreti belki de beni bekleyen.

Mübalağa etmeden yaşamak.

İçten gelense sevmek.

Hazanda dahi güneşi doğdurabilmek ve gecenin teninde kayıp da şafağa hazırlık yaptığım ve tüm kuşları ben beslemek zorunda hissederken Allah rızası için yaşamak kadar da yazmanın büyüünde bir nebze de olsa hayatı cennet bildiğim en azından sayılı birkaç saat ruhumla ve yüreğimle tavaf ettiğim kâinatta bilirim de Araf'ta kalmanın ne olduğunu ve işte ruhumun acil iniş kapısıdır kalemin açtığı o kale kapısı ve lütfen bunu kimse çok görmesin bana.

Sevgimle...